

רע"פ 1891/14 - ששון ברון נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1891/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: ששון ברון

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 23.2.2014, בעפ"ת 53140-11-13, שניתן על-ידי כב' השופטת ש' בן שלמה

בשם המבקש: עו"ד צ'רלי סבג

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ש' בן שלמה), בעפ"ת 53140-11-13, מיום 23.2.2014, בגדרו נדחה ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופטת ר' רז), בפל"א 2831-03-13, מיום 21.11.2013.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, המייחס לו נהיגה ברכב, למרות שרישיונו נפסל ותוקפו פקע. בנוסף, על פי כתב האישום, ברשות המבקש לא היתה פוליסת ביטוח בתוקף ולא רישיון רכב תקף, ועוד נטען כי הוא לא ציית לתמרוך 302, בכך שלא עצר לפני קו עצירה. ביום 9.5.2013, הודה המבקש בעובדות כתב האישום, ובית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (להלן: בית המשפט לתעבורה) הרשיע אותו בעבירות שיוחסו לו: נהיגה בזמן פסילת רישיון נהיגה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה); נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה; נהיגה ללא פוליסת ביטוח בתוקף, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970; נהיגה ללא רישיון רכב תקף, לפי סעיף 2 לפקודת התעבורה; ואי ציות לתמרוך 302, לפי סעיף 22(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

3. ביום 21.11.2013, ניתן גזר הדין בעניינו של המבקש. במסגרת גזר הדין, עמד בית המשפט לתעבורה על חומרת העבירה של נהיגה בזמן פסילת רישיון נהיגה, ועל מדיניות הענישה בעבירות מסוג זה. בית המשפט לתעבורה בחן תסקיר שירות מבחן שהוגש בעניינו של המבקש, והחליט שלא לאמץ את המלצתו של שירות המבחן, להימנע מהפעלת עונש מאסר על תנאי ולהסתפק בשל"צ ומתן צו מבחן. בית המשפט הדגיש את העובדה, כי זוהי הפעם השלישית בה מורשע המבקש בעבירה של נהיגה בזמן פסילה. במסגרת הרשעתו האחרונה בעבירה זו, מיום 14.7.2011, הושת על המבקש עונש של מאסר על תנאי למשך 7 חודשים, אשר היה בתוקף במועד ביצוע העבירות הנדונות בעניינו.

בית המשפט לתעבורה קבע, כי בנסיבות אלו, רצונו של המבקש לשוב למוטב ונסיבותיו האישיות, אינם מצדיקים חריגה מן הכלל המורה על הפעלת עונש מאסר על תנאי. לפיכך, נגזרו על המבקש העונשים הבאים: 7 חודשי מאסר לריצוי בפועל; הפעלת 7 חודשי מאסר על תנאי, לריצוי בחופף לעונש שהוטל; פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים; הפעלת פסילת רישיון נהיגה על תנאי למשך 7 חודשים, בחופף לפסילה בפועל; וכן 4 חודשי פסילת רישיון על תנאי, למשך 3 שנים.

4. המבקש ערער על גזר הדין לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, וערעורו נדחה בפסק דין מיום 23.2.2014. בית המשפט המחוזי עמד על קשייו האישיים של המבקש, אך מאחר שמדובר במקרה שלישי שבו מורשע המבקש בביצוע עבירה של נהיגה בפסילה, קבע בית המשפט כי אין מקום להתערב בגזר הדין. בית המשפט המחוזי ציין, כי בעצם הפעלת עונש המאסר המותנה באופן חופף, הקל בית המשפט לתעבורה עם המבקש והתחשב בנסיבותיו האישיות.

הבקשה לרשות ערעור

5. בבקשה שלפניי נטען, כי בית המשפט לתעבורה שגה בכך שלא אימץ את המלצתו של שירות המבחן. טענה נוספת העולה מן הבקשה, נוגעת להיותו של המבקש בלתי מיוצג בהליך הקודם, אשר במסגרתו נגזר עליו עונש של מאסר על תנאי. בנוסף, טוען המבקש כי נסיבותיו האישיות, הכלכליות והמשפחתיות, מצדיקות מתן רשות ערעור.

דין והכרעה

6. הלכה מקובלת היא, כי השגה על מידת העונש אינה מצדיקה מתן רשות ערעור "בגלגול שלישי" בפני בית משפט זה, למעט במקרים בהם העונש שנגזר על המבקש חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת במקרים דומים (רע"פ 319/14 חמו נ' מדינת ישראל (18.3.2014); רע"פ 792/14 סבאג נ' מדינת ישראל (16.3.2014); רע"פ 1688/14 כץ נ' מדינת ישראל (9.3.2014)).

עיינתי בבקשה ובצרופותיה, ונחה דעתי כי העונש שהושת על המבקש אינו חורג ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת במקרים דומים (השוו: רע"פ 7982/13 שגן נ' מדינת ישראל (6.1.2014); רע"פ 6300/13 אליאס נ' מדינת ישראל (18.11.2013); רע"פ 8145/12 מוגרבי נ' מדינת ישראל (19.12.2012)). כמו כן, לא מצאתי כל חשש לאי צדק כלפי המבקש, ולטעמי העונש שנגזר עליו אף נוטה לקולה. לפיכך, דין הבקשה להדחות.

7. למעלה מן הצורך אציין, כי אף בחינת טענותיו של המבקש לגופן, מורה כי דינן להדחות. נהיגה ברכב בזמן פסילת רישיון מבטאת זלזול בשלטון החוק, ועשויה לסכן הן את הנהג והן את הסובבים אותו. לא למותר הוא להזכיר, כי המבקש הורשע גם בעבירות נוספות, כמפורט בפסקה 2 לעיל. בנוסף, עברו התעבורתי של המבקש עומד לחובתו, ושומט את הקרקע תחת בקשתו ליתן לו "הזדמנות נוספת". דומה, כי הזדמנות כזו ניתנה למבקש בעבר, והוא לא השכיל לנצל אותה. בנסיבות אלו, לא היה מקום להורות על הארכת תוקפו של עונש המאסר המותנה.

8. בתסקיר שירות המבחן בעניינו של המבקש, פורטו קשייו הכלכליים והמשפחתיים, וכן הובהר כי המבקש הביע חרטה על מעשיו. על רקע זה, המלצת שירות המבחן היתה כי יש להסתפק ב"ענישה חינוכית קונקרטית" הכוללת צו מבחן, 180 שעות של"צ, והארכת תקופת עונש המאסר על תנאי. בית המשפט לתעבורה שקל את האינטרס הציבורי ואת חומרת העבירות שביצע המבקש, והחליט שלא לאמץ את המלצת שירות המבחן. בהחלטה זו אין פגם. כידוע, על בית המשפט לשקול שיקולים רחבים יותר מן השיקולים העומדים לנגד עיניו של שירות המבחן, והמלצת שירות המבחן, למרות מעמדה הרם, מהווה נתון אחד מתוך כלל שיקולי הענישה (ראו, בין רבים אחרים, רע"פ 765/14 אחרינו נ' מדינת ישראל (13.3.2014)).

9. טענות נוספות אותן העלה המבקש נוגעות לעניין הרשעתו הקודמת, מיום 14.7.2011. בעקבות הרשעה זו, נגזר על המבקש עונש של מאסר על תנאי, אשר הופעל במקרה הנדון. נטען, בהקשר זה, כי "היה מן הראוי כי המבקש היה מיוצג על-ידי סנגור" בהליך הקודם. ואולם, טענה זו אינה מעלה ואינה מורידה בענייננו, ולא הוסבר על-ידי המבקש מדוע נזכר להעלות טענה זו רק כיום, ולא במסגרת ההליך הקודם.

אשר לטענותיו של המבקש בעניין האיזון ההולם בין נסיבותיו האישיות לבין חומרת מעשיו, הדברים נדונו ונשקלו על-ידי הערכאות הקודמות, לא מצאתי כל פגם בהחלטותיהן, ונראה כי מכלול השיקולים לקולה נלקחו בחשבון בעת גזירת העונש שהושת על המבקש.

10. לאור האמור, בקשת רשות הערעור נדחית.

עיכוב הביצוע, עליו הוריתי ביום 13.3.2014, מבוטל בזאת. המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 23.4.2014, עד לשעה 10:00, בימ"ר הדרים, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, כ"ג באדר ב' התשע"ד (25.3.2014).

ש ו פ ט